

**AFGØRELSE
i klagesag om Hedensted Kommunes afgørelser vedrørende et byggeri på
Erhvervsvej, Daugård**

Planklagenævnet
Toldboden 2
8800 Viborg

Hedensted Kommune traf den 22. december 2020 afgørelse om dispensation fra lokalplan nr. 1023, et erhvervsområde i Daugård, til at opføre en hal med to tennisbaner på ejendommen Erhvervsvej 98, 8721 Daugård. Kommunen traf den 23. december 2020 en indirekte afgørelse om, at byggeriet – bortset fra dispensationen - er i overensstemmelse med lokalplanen.

Tlf. 72 40 56 00
CVR-nr. 37 79 55 26
www.naevneshus.dk

En gruppe beboere i området har klaget over afgørelserne.

I denne afgørelse har Planklagenævnet behandlet følgende spørgsmål:

- Om forholdet er umiddelbart tilladt efter lokalplanen, jf. planlovens § 18, eller kræver dispensation fra lokalplanens §§ 3, 7.1, 7.2 og 7.4.
- Om kommunen har haft hjemmel til at give dispensation, jf. planlovens § 19.
- Om reglerne om naboorientering er overholdt, jf. planlovens § 20.
- Om reglerne om partshøring er overholdt, jf. forvaltningslovens § 19.

Planklagenævnet kan ikke behandle de øvrige klagepunkter i sagen.

Planklagenævnet ophæver den del af den indirekte afgørelse af 22. december 2020, som vedrører, at anvendelse af byggeriet til rekreative formål er i overensstemmelse med lokalplanens § 3, og hjemviser sagen til fornyet behandling. Det betyder, at denne del af kommunens afgørelse ikke længere gælder.

Planklagenævnet kan ikke give medhold i klagen over dispensationen af 22. december 2020. Det betyder, at afgørelsen om dispensation gælder.

1. Sagens oplysninger

1.1. Ejendommen og lokalplanen for området

Klagen vedrører opførelse af en ny erhvervsbygning, der rummer to tennisbaner, på Erhvervsvej 4, 8721 Daugård.

Ejendommen er omfattet af [lokalplan 1023, et erhvervsområde i Daugård](#).¹

Lokalplanens § 1 fastsætter følgende om lokalplanens formål:

Lokalplanens formål er at sikre:

- *Flere erhvervsgrunde i Daugård*
- *At området udlægges til erhvervsområde i form af let industri og produktionsvirksomhed, lager håndværks- og værkstedsvirksomheder, udstillingsareal samt kontorer*
- *At området overføres fra landzone til byzone*

Lokalplanens § 3 fastsætter følgende om lokalplanområdets anvendelse:

3.1 Området må kun anvendes til erhvervsområde såsom let industri og produktionsvirksomhed, lager, håndværks- og værkstedsvirksomheder, udstillingsareal samt kontorer.

[...]

Lokalplanens § 7 fastsætter følgende om bebyggelsens omfang og placering:

7.1 Bebyggelsesprocenten for den enkelte ejendom må ikke overstige 25.

7.2 Den maksimale bygningshøjde må ikke overstige 8,5 målt fra oprindeligt eksisterende terræn.

[...]

7.4 Langs Gl. Vejlevej pålægges en byggelinje på 10 m fra vejskel. Langs Daugårdvej pålægges en byggelinje på 20 m fra vejskel. Der må på arealet mellem vejene og byggelinjerne ikke opføres nogen form for bebyggelse, ej heller carporte, skure, pavilloner eller lignende. Byggelinjerne er vist på kortbilag nr. 2.

[...]

Lokalplanens § 12 fastsætter følgende om påtaleret:

¹ Planerne kan søges frem på plandata.dk: <http://kort.plandata.dk/searchlist/#/>.

Byrådet kan efter planlovens § 19 meddele dispensation til mindre væsentlige lempelser af lokalplanens bestemmelser under forudsætning af, at det ikke ændrer ved den særlige karakter af det område, der søges skabt ved lokalplanen.

1.2. Afgørelserne, der er klaget over

Hedensted Kommune traf den 22. december afgørelse om dispensation fra lokalplan nr. 1023, et erhvervsområde Daugård, til at opføre en erhvervsbygning på Erhvervsvej 4, 8721 Daugård, som indeholder et velfærdsområde til virksomhedens ansatte.

Afgørelsen vedrører dispensation fra lokalplanens §§ 7.1, 7.2, og 7.4 til henholdsvis overskridelse af bebyggelsesprocenten på 25, overskridelse af byggehøjden på 8,5 m og overskridelse af byggelinje, så byggeriet kan placeres nærmere end 20 m mod Daugårdvej.

Den 23. december 2020 meddelte kommunen byggetilladelse til det ansøgte byggeri.

1.3. Klagerne og bemærkningerne hertil

I sagen indgår følgende materiale fra klagerne: Klagen af 16. marts 2021 og klagen af 1. juli 2021, samt supplerende bemærkninger af 28. maj 2021.

Kommunen er kommet med bemærkninger til klagerne henholdsvis 16. juni og den 8. juli 2021.

Planklagenævnet modtog klagerne fra kommunen den 16. juni 2021 og 8. juli 2021.

Klagerne og bemærkningerne er i deres helhed indgået i sagsbehandlingen. De enkelte klagepunkter er kort gengivet nedenfor under afsnit 2.

2. Planklagenævnets bemærkninger og afgørelse

2.1. Planklagenævnets kompetence og prøvelse

Planklagenævnet kan tage stilling til retlige spørgsmål i forbindelse med en kommunes afgørelse efter planloven, jf. lovens § 58, stk. 1, nr. 3.²

Retlige spørgsmål omfatter alle spørgsmål om lovligheden eller gyldigheden af trufne afgørelser, herunder fortolkning eller forståelse af lovbestemmelser samt overholdelse af almindelige forvaltningsretlige grundsætninger.

Planklagenævnets forståelse af kommunens afgørelse

Det følger af bygningsreglementet, at kommunalbestyrelsen, inden der kan

² Bekendtgørelse af lov om planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1157 af 1. juli 2020 med senere ændringer.

gives byggetilladelse, skal undersøge, om det ansøgte byggearbejde er i strid med bl.a. planloven.

Hvis der er fastsat en lokalplan eller byplanvedtægt for området, forstår Planklagenævnet derfor som udgangspunkt en byggetilladelse som en afgørelse om, at projektet er i overensstemmelse med denne lokalplan eller byplanvedtægt (ud over de bestemmelser, der evt. er dispenseret fra). Dette gælder uanset, om lokalplanen eller byplanvedtægten er nævnt i byggetilladelsen.

Kommunen har truffet afgørelse om byggetilladelse. I den konkrete sag er der fastsat en lokalplan for området, og Planklagenævnet forstår derfor byggetilladelsen som en afgørelse om, at projektet er i overensstemmelse med denne lokalplan eller byplanvedtægt (ud over de bestemmelser, der er dispenseret fra).

Der er således i sagen truffet en (indirekte) afgørelse efter planloven, som Planklagenævnet kan tage stilling til.

Hensigtsmæssighed

Det er i klagesagen gjort gældende, at byggeriet medfører store væsentlige gener, herunder visuelle gener, skyggevirkning og værditab på klagernes ejendomme.

Dette vedrører ikke retlige forhold efter planloven, men afgørelsens hensigtsmæssighed, og Planklagenævnet har derfor ikke kompetence til at behandle disse spørgsmål.

Naboretlig tålegrænse

Der er i forbindelse med klagesagen klaget over, at de væsentlige gener ved byggeriet overskrider den naboretlige tålegrænse.

Spørgsmålet om eventuelle overskridelser af den naboretlige tålegrænse vedrører imidlertid ikke retlige forhold efter planloven, men er et privatretligt anliggende, der må søges løst ved privatretlig søgsmål. Planklagenævnet har derfor ikke kompetence til at behandle dette spørgsmål.

2.2. Umiddelbart tilladt eller krav om dispensation

2.2.1. Klagen

Klagerne har anført, at et byggeri til brug for privat sport og fritid er i strid med lokalplanens formål og principper.

2.2.2. Generelt om umiddelbart tilladt eller krav om dispensation

Bestemmelserne i en lokalplan er bindende over for borgerne, jf. planlovens § 18. Det betyder, at nye forhold, der er i overensstemmelse med lokalplanen, eller som ikke er reguleret af lokalplanen, er umiddelbart tilladte efter planloven. Derimod forudsætter dispositioner, der ikke er i overensstemmelse

med lokalplanen, at kommunen kan og vil dispensere fra lokalplanbestemmelserne.

2.2.3. Byggeriets anvendelse

Det følger af lokalplanens § 3.1, at området kun må anvendes som erhvervsområde såsom let industri, produktionsvirksomhed, lager, håndværks- og værkstedsvirksomheder, udstillingsareal samt kontorer.

Det fremgår af sagens oplysninger, at der er ansøgt om tilladelse til at opføre en hal med velfærdsafsnit til virksomhedens medarbejdere. Hallen indeholder to tennisbaner samt et tekøkken og er samlet på 1.167 m². De to tennisbaner udgør ca. 521 m² og udgør tilsammen således ca. 45 % af det samlede byggeri. Byggeriet indrettes ifølge det oplyste således, at det senere er muligt at anvende byggeriet til lager.

Planklagenævnet finder, at det i en ejendom, der er udlagt til erhvervsformål, er tilladt at indrette fritids- og velfærdsaktiviteter til brug for virksomhedsansatte, såfremt det er en begrænset del af virksomheden, der er indrettet til disse aktiviteter, og såfremt aktiviteterne kan anses som en naturlig del af virksomheden. Det kan således f. eks. være tilladt at indrette rum til velfærdsaktiviteter, herunder f. eks. fitnessrum og kantine til brug for virksomhedens ansatte.

Planklagenævnet finder dog ikke, at en indretning og anvendelse af den ansøgte hal til to tennisbaner til brug for virksomhedens ansatte har karakter af erhvervsformål eller kan anses som en naturlig del af en erhvervsvirksomhed. Nævnet lægger vægt på, at hallen er 1.167 m² stor, og at tennisbanerne tilsammen udgør ca. 521 m².

Den ansøgte indretning og anvendelse af hallen er derfor ikke i overensstemmelse med lokalplanens § 3.1 og kræver således dispensation. Planklagenævnet bemærker, at anvendelsesbestemmelsen i lokalplanens § 3 er en del af planens principper, og det vil derfor være i strid med planlovens § 19 at dispensere fra bestemmelsen.

2.2.4. Lokalplanens §§ 7.1, 7.2 og 7.4

Det, som kommunen har truffet afgørelse om vedrørende bebyggelsesprocent, bygningshøjde og byggelinje, er ikke i overensstemmelse med lokalplanen, og forholdene kræver således dispensation efter planlovens § 19.

2.3. Muligheden for at give dispensation

2.3.1. Klagen

Klagerne anfører, at dispensationerne fra lokalplanens § 7.1, 7.2 og 7.4 er ugyldige, idet de er i strid med lokalplanens formål og principper. Det anføres yderligere, at dispensationerne fra lokalplanens § 7 i sig selv og kumuleret er så væsentlige, at de ikke indeholdes inden for nærværende lokalplan, jf. lokalplanens § 12, som kun tillader dispensationer, der ikke ændrer områdets

særlige karakter.

2.3.2. Reglerne om muligheden for at give dispensation

En kommune kan dispensere fra en lokalplan, hvis dispensationen ikke er i strid med planens principper, eller hvis dispensationen tidsbegrænses, jf. planlovens § 19, stk. 1. Videregående afvigelser end dem, der er nævnt i stk. 1, kræver vedtagelse af en ny lokalplan, jf. planlovens § 19, stk. 2.

Principperne i en lokalplan er efter lovbestemmelsens forarbejder planens formålsbestemmelse og de anvendelsesbestemmelser, som er fastsat ud fra formålet med planen. Principperne omfatter ifølge forarbejderne også den planlagte struktur, fordeling mellem friarealer og bebyggede arealer.

Dispensation fra en anvendelsesbestemmelse kan kun gives i ganske særlige tilfælde, hvis der er tale om en anvendelse, som ligger meget tæt på den umiddelbart tilladte.

Principperne omfatter som hovedregel ikke de bestemmelser, der mere detaljeret regulerer bebyggelsens omfang, udformning og placering, medmindre disse bestemmelser netop er fastlagt for f.eks. at fastholde eller fastlægge en særlig udformning af bebyggelsen, eller hvis placeringen er en del af den planlagte struktur.

At en sådan bestemmelse i en lokalplan må anses for at være en del af principperne i planen, kan følge af en detaljeret formålsbestemmelse, der specifikt henviser til den pågældende bestemmelse, eller af karakteren og detaljeringsgraden af bestemmelsen eller af planen i øvrigt. I den forbindelse kan baggrunden for planen have betydning under forudsætning af, at denne har fundet udtryk i planen.³

Planloven er ikke til hinder for, at en kommune giver flere dispensationer fra en lokalplan, såfremt dette sker efter en konkret og individuel vurdering. Kommunen har således ikke i en sådan situation en pligt til at fremsætte forslag til ændring af planen eller en helt ny lokalplan. Ved gentagne og væsentlige dispensationer kan det være hensigtsmæssigt at fremsætte forslag til ændring af eller ny lokalplan, men så længe de ændringer, der dispenseres til, ikke i sig selv er lokalplanpligtige, jf. § 13, stk. 2, er dette et skønsmæssigt spørgsmål, som nævnet ikke har kompetence til at efterprøve.

2.3.3. Lokalplanens §§ 7.1, 7.2 og 7.4.

Planklagenævnet finder ikke, at lokalplanens § 7.1, 7.2 og 7.4 er en del af planens principper. Nævnet har herved lagt vægt på, at der er tale om bebyggelsesregulerende bestemmelser. Der er desuden ikke henvist til bestemmelserne i formålsbestemmelsen.

³ Der henvises bl.a. til NMK-33-04159 og 19/01020.

Der er heller ikke andre holdepunkter i lokalplanredegørelsen, i selve bestemmelsen eller i planens øvrige bestemmelser for at antage, at bestemmelsen har en sådan særlig betydning, at den må anses for en del af planens principper.

Det forhold, at der i den konkrete sag er dispenseret fra flere bestemmelser i planen, medfører således ikke, at dispensationen er ugyldig. Der er således ikke tale om forhold, som i sig selv er lokalplanpligtige.

Det følger af lokalplanens § 12, at byrådet efter planlovens § 19 kan meddele dispensationer til mindre væsentlige lempelser af lokalplanens bestemmelser under forudsætning af, at det ikke ændrer ved den særlige karakter af det område, der søges skabt ved lokalplanen. Bestemmelsen fremstår som en indskrænkning af adgangen til at give dispensation i forhold til planlovens § 19, som ikke indeholder en sådan begrænsning i forhold til mulighederne for at give en dispensation.

Da en sådan bestemmelse kan ikke gyldigt vedtages, har den ikke nogen retsvirkning. Dette indebærer, at bestemmelsen ikke var til hinder for, at kommunen kunne dispensere fra lokalplanens § 7.

2.3.4. Forholdet til planlovens § 16

Klagerne henviser til reglerne om planlægning i kystnærhedszonen i planlovens § 16, hvoraf det fremgår, at der ved ny bebyggelse og anlæg i kystnærhedszonen skal oplyses om den visuelle påvirkning af omgivelserne. Derudover skal bygningshøjder over 8,5 m begrundes. Bestemmelsen medfører ifølge klageren, at kommunen ikke kan dispensere til en bygningshøjde, der er større end 8,5 m.

Reglerne om planlægning i kystnærhedszonen fremgår bl.a. af planlovens § 16, stk. 4 (krav til lokalplaner). Bestemmelsen gælder ikke i forbindelse med dispensationer fra en allerede vedtaget lokalplan, men kun i forbindelse med vedtagelsen af lokalplanen og eventuelt ændringer hertil. Det er således ikke i strid med planlovens § 16, stk. 4, at dispensere fra lokalplanen til en bygningshøjde, der er større end 8,5 m.

Planklagenævnet kan derfor ikke give medhold i klagepunktet.

2.3.5. Konklusion

Planklagenævnet finder på ovennævnte baggrund, at kommunen havde hjemmel til at give dispensation fra lokalplanens §§ 7.1, 7.2 og 7.4.

Selve afgørelsen om dispensation er baseret på en skønsmæssig vurdering, der ikke kan efterprøves af Planklagenævnet. Kommunens afgørelse skal imidlertid være i overensstemmelse med planlovens regler om naboorientering samt almindelige forvaltningsretlige regler og retsgrundsætninger, herunder reglerne om partshøring.

2.4. Naboorientering

2.4.1. Klagen

Klagerne bestrider kommunens vurdering af planlovens § 20, stk. 1, nr. 2, kun gælder for naboer med ejendomsskel.

Planklagenævnet har forstået dette som en klager over, at kommunen burde have foretaget en naboorientering af klagerne efter planloven § 20.

2.4.2. Generelt om naboorientering

Efter planlovens § 20, stk. 1, kan der først dispenseres fra en lokalplan 2 uger efter, at kommunen skriftligt har orienteret:

- 1) ejere og brugere i det område, der er omfattet af planen,
- 2) naboerne til den omhandlede ejendom og andre, som efter kommunalbestyrelsens vurdering har interesse i sagen, herunder det lokale kulturmiljøråd og
- 3) de foreninger og lignende med lokalt tilhørsforhold og klageberettigede landsdækkende foreninger og organisationer, jf. § 59, stk. 2, som over for kommunalbestyrelsen har fremsat skriftlig anmodning om at blive orienteret om ansøgninger.

I § 20, stk. 2, er der fastsat en række undtagelser fra § 20, stk. 1. Kravet om orientering gælder f.eks. ikke, hvis en forudgående orientering efter kommunens skøn er af underordnet betydning for de personer og foreninger, der er nævnt i stk. 1, nr. 1-3. Undtagelsen i § 20, stk. 2, er navnlig relevant i større lokalplanlagte områder, hvor en dispensation kun har betydning for de nærmeste naboer.

Der er således i medfør af bestemmelsen overladt et vist skøn til kommunen med hensyn til, hvilke ejendomme i området, der berøres af påtænkte dispensationer. En sådan skønsmæssig vurdering kan kun underkendes af Planklagenævnet, hvis vurderingen er åbenbart urimelig.

Udtrykket naboer omfatter personer, hvis ejendomsskel støder op til ansøgers ejendom. En naboejendom kan ligge i eller uden for lokalplanområdet.

2.4.3. Planklagenævnets vurdering

Kommunen har oplyst, at der i henhold til planloven er foretaget naboorientering af de ejendomme, som ligger inden for lokalplanområdet.

Kommunen har ikke nærmere begrundet vurderingen af, at en naboorientering vil være af underordnet betydning for klagerne.

Klagers ejendomme ligger uden for lokalplanområdet. Afstanden mellem de nærmeste af klagers huse og det påklagede byggeri er mindst ca. 60 m, se billede nr. 1, bilag 1.

Planklagenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte kommunens skønmæssige vurdering af, at forudgående orientering af klager var af underordnet betydning. Nævnet kan således ikke give medhold i klagepunktet.

2.5. Partshøring

2.5.1. Klagen

Klagerne anfører at, og at de skulle have været partshørt i forbindelse med byggeriet, jf. forvaltningslovens § 19.

2.5.2. Generelt om partshøring

De almindelige regler om partshøring i forvaltningslovens § 19 gælder ved siden af planlovens bestemmelser om naboorientering.

I forvaltningslovens § 19, stk. 1, er der fastsat nærmere bestemmelser om pligten til at høre sagens parter, inden der træffes afgørelse. Hvis en part i en afgørelsessag ikke kan antages at være bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af bestemte oplysninger om sagens faktiske omstændigheder eller eksterne faglige vurderinger, må der ikke træffes afgørelse, før myndigheden har gjort parten bekendt med oplysningerne eller vurderingerne og givet parten lejlighed til at fremkomme med en udtalelse. Der er dog kun pligt til at partshøre, hvis de faktiske oplysninger eller eksterne faglige vurderinger er til ugunst for den pågældende part og er af væsentlig betydning for sagens afgørelse. Manglende partshøring anses generelt for at være en væsentlig mangel, som fører til, at afgørelsen er ugyldig.

Partsbegrebet er ikke defineret i forvaltningsloven, men er udviklet i administrativ praksis. Adressaten for en konkret afgørelse er altid part i sagen, men også andre, der har en væsentlig og individuel interesse i sagen og dens udfald, har partsstatus. Det er således en forudsætning, at afgørelsen angår den pågældende med en vis styrke og intensitet, og at afgørelsen ikke berører en større, mere ubestemt kreds af personer. Derudover er det en forudsætning, at pågældendes interesse i sagen kan anses for værnnet af de bestemmelser, som kommunen skal træffe afgørelse efter.

Væsentlighedsbetingelsen indebærer som udgangspunkt, at der skal være et vist direkte forhold mellem den involverede interesse og parten. Partsstatus er dog ikke udelukket ved enhver form for afledet interesse. Ved bedømmelsen af om en afledet interesse er tilstrækkelig væsentlig til at kunne medføre partsstatus, må der foretages en konkret vurdering, hvorunder blandt andet mængden og arten af de led, der indgår imellem sagens udfald og den aktuelle betydning for den pågældende tages i betragtning.

Naboskab – i betydningen tilgrænsende grundstykke – er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at opnå partsstatus i forvaltningslovens forstand, men hvis et byggeri medfører konkrete og væsentlige gener, f.eks. betydelige lystab, indbliksgener eller lugtgener, må den pågældende anses for part. Hensynet til at

bevare en udsigt kan også indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende kan anses for part.

2.5.3. Planklagenævnets vurdering

Planklagenævnet finder ikke, at klagerne er så væsentligt berørt af byggeriet, at de er parter i sagen.

Nævnet lægger vægt på, at der er mindst 60 m fra klagernes huse til det opførte byggeri. Nævnet finder desuden ikke, at de visuelle gener, tab af lys eller tab af udsigt har en sådan karakter og styrke, at klagerne på den baggrund kan antages at være parter i sagen. Der er ikke i øvrigt oplysninger i sagen om, at byggeriet medfører andre gener for klagerne.

Kommunen var allerede af den grund ikke forpligtet til at partshøre klagerne.

3. Afsluttende bemærkninger

Planklagenævnet kan ikke give medhold i klagen over Hedensted Kommunes afgørelse af 22. december 2020 om dispensation fra §§ 7.1, 7.2 og 7.4 i lokalplan nr. 1023, et erhvervsområde Daugård. Nævnet ophæver dog den del af kommunens indirekte afgørelse af 23. december 2020, som omhandler byggeriets anvendelse til rekreative formål, og hjemviser sagen til fornyet behandling.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 4, stk. 1, i lov om Planklagenævnet.

Planklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 3, stk. 3, i lov om Planklagenævnet.⁴ Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. § 3, stk. 4, i lov om Planklagenævnet.

Kommunens afgørelse af 22. december 2020 (klagenummer 1020442)

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales ikke. Klagegebyrer tilbagebetales kun, hvis nævnet har afvist at behandle sagen, hvis klagen tilbagekaldes, eller hvis nævnet giver klageren medhold eller i øvrigt ændrer den afgørelse, der er klaget over. Det er ikke tilfældet i denne sag. Planklagenævnets afgørelse vedrørende klagegebyret kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Der henvises til § 3 i gebyrbekendtgørelsen for Planklagenævnet.⁵

Kommunens afgørelse af 23. december 2020 (klagenummer 1024467)

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales. Beløbet vil blive overført til indbetalernes NemKonto inden for ca. en måned.

⁴ Lov nr. 1658 af 20. december 2016 om Planklagenævnet.

⁵ Bekendtgørelse nr. 108 af 28. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Planklagenævnet.

4. Meddelelse og offentliggørelse af afgørelsen

Denne afgørelse gøres tilgængelig for Hedensted Kommune (Sagsnr.: 02.34.00.K02-17-21) samt for klagerne og disses eventuelle repræsentant (J-nr.: 13i-160947-GV) via klageportalen. Afgørelsen sendes desuden til eventuelle andre parter i klagesagen som Digital Post.

Afgørelsen vil blive offentliggjort på <https://pkn.naevneneshus.dk/>. Personoplysninger vil blive anonymiseret. Bilag offentliggøres ikke.

Inge Rønberg
Stedfortrædende formand

Bilag 1: Billedmateriale